Anul I. *1 Decembrie 1933* *Nr. 2*

VESTITORUL CREŞTIN

ORGANUL COMUNITAŢII BAPTISTE ROMANE DIN BUCUREŞTI Nr. 2

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Str. Păunaşul Codrilor 79
BUCUREŞTI, VI

ABONAMENTUL:
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Casa de rugăciune a Bis afiliate din str. Alex. Costescu 4 Bucureşti

LA RASPANTIE

Răspântii sunt numite punctele în care două căi se întretae. In călătoriile noastre am trecut cu toţii, odată măcar prin astfel de locuri.

Cu toată bunăvoinţa şi cu toată silinţa ce am depune, nu ajungem la ţinta călătoriei noastre, dacă la răspântie nu suntem destul de atenţi şi nu ne orientăm după indicatorul drumului şi a localităţii înspre care mergem.

Istoria popoarelor cunoaşte astfel de răspântii hotărâtoare pentru existenţa lor. Inaintarea sau decăderea în viaţa omenirei au fost decisive în momentul trecerii prin răspântie şi condiţionate de drumul ales. In astfel de împrejurări popoarele au avut doui indicatori: 1. Cuvântul lui Dumnezeu, înspre izbândă; 2. Inţelepciunea omenească spre decadenţă.

Chiar şi în viaţa bisericilor sub orice denumire le cunoaştem — chiar şi Baptiste — viitorul a fost determinat de hotărârea luată în momentul trecerei la răspântie.

Vom reţine deci, că la răspântie se întretae drumurile şi prin nebăgare de seamă se schimbă ţinta călătoriei.

Digitized by Veselin Ivanov Institute of Library Science

După felul de a vedea al oamenilor, toate căile lor sunt drepte, netede, fără răspântii. Dar Domnul cercetează duhurile. Este deci un Domn, care nu ţine socoteală de li se pare oamenilor. El este mai presus de orice părere a noastră, El cercetează lăuntrul nostru şi acolo ne osândeşte, ne învinovăţeşte ne judecă.

Multe căi pot *părea* bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte. Prov. 14. 2. Da, lucrarea acestui Domn, care este Duh este arătarea căilor cari duc la viaţă şi moarte.

Deaceea Dumnezeu ordonă aleşilor Săi: Luaţi piedecile din calea poporului meu. Isaia 57. 14; acele lucruri cari opresc poporul Meu de a merge pe *calea Mea*. Isaia 55. 8; de a face *voia Mea* şi de a *veni la Mine*. Ioan 6. 37.

Libertatea pe care o are omul de a se decide pentru sau contra lui Dumnezeu. (Matei 7. 13 - 14) impune servilor lui Dumnezeu de a veghea şi a lua din calea poporului ales acele lucruri cari nu sunt dela Dumnezeu şi nu duc la Dumnezeu şi care impiedecă poporul de a trăi după *voia lui Dumnezeu*.

Sunt doui indicatori cu două rezultate finale deosebite despre care am vorbit mai sus, iar la aceste rezultate finale se poate ajunge pe două căi.

Calea cea largă, pe care merge mulţimea încărcată cu toate deşertăciunile vieţii fără Dumnezeu, în lumina artificială a ateismului modern, a religiei formelor învechite, şi a plăcerilor animalice. ***Este calea morţii.***

Calea vieţii, (Fapt. 16. 17) este calea arătată în Cuvântul lui Dumnezeu : Ea duce înspre Dânsul.

Pe care cale te afli ? Fie ca aceste rânduri să fie o răspântie de unde să porneşti pe ***calea vieţii.***

Voi, cei ce sunteţi pe calea vieţii, având şi chezăşia Duhul lui Sfânt, cunoaşteţi răspântiile ? ?

Poate că după despărţirea ta de lume, trebue să mergi singur pe calea vieţii, spre Dumnezeul tău. Poate că trebue să zici cu lacrămi în ochi despre mulţi din jurul tău că ar fi fost mai bine să nu fi cunoscut calea neprihănirei. 2 Petru 2. 21. Află însă că decăderea lor este consecinţa nebăgărei de seamă la răspântie.

In lunga călătorie pe calea credinţei, când au ajuns la câte o răspântie, au uitat că Dumnezeu a despărţit pe Israeliţi de Egipteni. Exod. 11. 7., şi că Dumnezeu vrea să fim sfinţi în toată purtarea noastră. 2 Petru 1. 15—17. Ei au căutat să îmbine lumina cu întunerecul, să amestece pe Israeliţi cu Egipteni ca apoi să aibe mult doritul scop : ***Mulţimea.***

Inaintare în lucrul lui Dumnezeu este a supune lumea orânduirilor lui Dumnezeu, nu orânduirile lui Dumnezeu capriciului lumei.

Există adunări cari, la răspântii, cu bună ştiinţă au trecut pe cărăruşa concesiilor, mulţumindu-se a nu pierde din ochi calea vieţii. Nu vor ajunge însă la ţinta călătoriei lor, cu toată silinţa depusă, dacă nu se opreşte pe loc, nu o ia înapoi şi apoi să apuce pe calea cea bună, orientându-se după Cuvântul lui Dumnezeu, cel mai bun indicator.

Ce vom face când Isus ne-ar surprinde pe cărăruşele lăturalnice ? Ce vom zice când ne va găsi căldicei ca Biserica din Laodiceia ? Apoc. 3. 14-18.

Dorinţa mea arzătoare este ca toţi cei cari citesc aceste rânduri să considere sărbătoarea naşterii Mântuitorului ca o răspântie, de unde apoi să calce hotărât pe calea vieţii.

Nouă, celor cari ne aflăm în lucrul Domnului, să ne dea Domnul Isus mult har ca acum cu prilejul acestor sărbători să putem călăuzi poporul spre mai puţină asemănare cu lumea şi mai multă contopire cu chipul lui Isus. **VICTOR**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CUM S'A AJUNS LA SARBATORIREA CRACIUNULUI

Crăciunul sărbătoarea naşterii lui Isus, este pentru toţi creştinii o sărbătoare însemnată şi nu pot să-şi închipue creştinism fără această sărbătoare.

Dacă aruncăm o privire în trecut în primul secol vedem cu mirare că sărbătoarea Crăciunului nu era ţinută pe când Paştele şi Rusaliile erau cunoscute.

Cu privire la Crăciun, se găseşte prima urmă la Roma, în anul 350, iar la Constantinopol pe la anul 379. Este interesant de ştiut că la început sărbătoarea naşterii lui Isus se serba la 6 Ianuarie, împreună cu Botezul Domnului şi se numea *Epifania*.

Această sărbătoare a fost introdusă de episcopul Grigorie iar Papa Liberiu a schimbat-o la 25 Decembrie. Faptul că această sărbătoare a fost ţinută mai întâi la Roma, ne ajută să pricepem felul cum s'a produs. Din Roma, sărbătoarea din 25 Decembrie s'a răspândit ca o sărbătoare aparte, în părţile de răsărit după cum dovedeşte Crisostom Pe la anul 388 el o denumeşte într'o predică de Crăciun: „Mama tuturor sărbătorilor" şi zice: „*Nu sunt încă zece ani de când această zi ne-a fost făcută cunoscut şi sunt încă mulţi nedumeriţi de ţinerea ei*".

Introducerea sărbătoarei Crăciunului în părţile răsăritului s'a făcut în timpul când creştinismul a încetat de a mai fi persecutat şi prin edictul împăratului Constantin, dat în 311, creştinismul a fost declarat ca religie de stat, cu drepturi egale cu vechea religiune păgână.

Dela această dată ambele religiuni s'au influenţat reciproc foarte mult şi este un adevăr puţin observat că Biserica Catolică, atunci în formaţie, şi a însuşit păgânismul, după cum profesorul Frederic Heiler un catolic eminent o arată în chipul cel mai clar, zicând: Catolicismul este sincretizarea, împreunarea contradicţiilor... Toate treptele unei religiuni, cele mai joase şi cele mai înalte, toate formele religioase, cele mai primitive şi cele mai noui le regăsim în catolicism... Aceasta nu numai în sensul că toată bogăţia de culori a formelor religioase, de cult şi de credinţă şi-au găsit o patrie în Catolicism, ci şi în sensul că aproape toate celelalte religiuni au adus mult material la zidirea clădirei catolice. Religiunile: Evreească, Greacă, Romană păgână, Egipteană, Germană-păgână, au adus partea lor de contribuţie la construirea uriaşului sistem catolic.

Evanghelia lui Isus nu este fundamentul acestei clădiri ci numai un puternic stâlp.

In legătură cu cele de mai sus, trebue privită şi sărbătoarea Crăciunului. Ea nu s'a format dintr'o dată. Când Creştinismul nu a mai fost persecutat s'a început a se serba sărbători la cari Isus şi Apostolii nu s'au gândit nici odată Chiar azi vedem cum creştinii *caută fel de fel de ocozii de a serba câte un jubileu, sau câte o aniversare*, ca şi cum în acestea ar sta miezul Evangheliei.

In Rusia de azi, creştinii de acolo învaţă a se ruga pentru cei ce-i persecută şi să ducă o viaţă în **evlavie** şi **seriozitate**, 1 Tim. 2

Sărbătorile cari se formau în felul arătat mai sus, au fost din ce în ce mai împodobite, catolicismul

păurind forme noul şi adăogând alele păgâne, cărora li se dădeau apoi tâlcuiri şi denumiri creştine.

Solstiţiul de iarnă (22 Dec) era serbat cu sfinţenie de către păgânii indieni şi greci, dar mai mult de romani. In acea zi templele lor străluceau de lumină, lucrul zilnic era suspendat, oamenii se întreceau în faceri de bine.

Germanii păgâni serbau acea zi în chip şi mai strălucit, în superstiţia poporului, ei socoteau acea zi ca sfântă şi prevestitoare a viitorului.

Elementele păgâne n'au fost introduse dintr'odată, căci altfel ar fi copleşit forma creştină. Astfel, acum câteva sute de ani sărbătorile creştine erau serbate mult mai simplu şi mai liniştit ca azi.

Toate aceste spuse, nu ne mai miră că în Noul Testament nu găsim nici un text referitor la sărbătoarea Crăciunului. Nouă, celor ce pretindem că Biblia ne este singura călăuză, nu trebue să ne fie indiferent aceasta.

Bătrânul Calvin, un reformator elveţian, a respins sărbătoarea Crăciunului. „Noi dorim" zicea el, „să serbăm naşterea Domnului, nu printr'o sărbătoare oficială în care credinţele deşarte să-şi facă loc, ci dorim să serbăm această zi în *rugăciune şi ascultare*".

Dacă cineva spune că tocmai cu prilejul Crăciunului se arată o deosebită bunăvoinţă faţă de săraci, şi că ar fi păcat ca aceasta să înceteze, acestora le spunem: Dragostea Celui ce s'a jertfit pentru noi să fie practicată faţă de cei săraci nu numai odată pe an ci ori de câte ori ne adunăm la Cina Domnului.

Dacă Biserica din Ierusalim şi-ar fi arătat dragostea faţă de săraci numai la anumite sărbători, aşacum facem noi, nu ar mai fi găsit necesar să se ocupe de ei în fiecare Duminică. „Aşa va cunoaşte lumea că sunteţi ucenicii Mei, dacă vă iubiţi unii pe alţii" a spus Mântuitorul. Dar numai la Crăcium?

Din Teufer-Bote

Digitized by Central Universitatea Bucureşti

UN SFARŞIT DE AN BINECUVANTAT

Intr'un oraşel numit Noua Anglie locuia un om cu numele de Jim Draiton, odinioară bun meseriaş, însă în decursul vremii se ruinase din cauza băuturei. Devenise alcoolic în ultimul grad. Căsuţa lui mică era aproape în întregime ruinată, iar sculele lui au fost rând pe rând vândute pentru băuturi ameţitoare. Fericirea casnică plecase de mult, luându-i locul mizeria şi tânguirea. Soţia lui, de atâta mizerie era cu inima sdrobită, copii umblau sdrenţăroşi şi fără nici-o educaţie, chiar el însuşi era îmbrăcat sdrenţăros, având o privire turbure.

Intr'o seară de anul nou, se duse din nou la cârciumă să bea în onoarea anului vechiu. Toată cârciuma era ocupată, din care cauză se aşeză într'un colţ mai retras aşteptând ocaziunea să poată cere băutură.

In acest timp intră în cârciumă un grup de trei tineri cari se aşezară la o masă şi comandă bere. In timp ce beau, unul din tineri zise: „Bill ai auzit o noutate? Jim Draiton şi-a tăiat beregata!"

Cel de al doilea zise: „Aceasta este o noutate interesantă numai dacă ar fi adevărat. Nimeni nu va

regreta după bătrânul ticălos, chiar familiei lui îi va fi mai bine fără el". Jim Draiton devenise unul din cei mai de jos beţivani din oraş.

Al treilea spuse: „Eu de multe ori m'am mirat că de ce nu s'a sinucis până acum. Dacă eu vreodată aş ajunge aşa de sdrenţos şi aşa de rău, m'aş împuşca"!

Bătrânul Jim, auzise toate aceste vorbe. Îşi îndesă pălăria pe ochi şi medita asupra celor auzite zicându-şi în sine: Sunt eu într'adevăr aşa de josnic şi decăzut? Este moartea mea o fericire pentru familia mea şi o binecuvântare pentru oraşul în care trăesc?

„O, Doamne, ajută-mă să pot lăsa beţia şi să pot deveni un om nou".

In acel moment cârciumarul strigă: Jim vrei o jumătate?

Jim sări în sus şi zise: „Nu! Din această oră vreau să mă las de băutură".

Un râs sgomotos isbucni din piepturile celor trei la auzul acestor vorbe ale bătrânului. „Alo... Jim Draiton vrea să se lase de băutură!?" Toţi râseră din nou.

„Vreau să fac aceasta cu ajutorul Domnului, zise bătrânul"! Părăsi cârciuma şi se duse acasă.

Când ajunse în faţa casei se opri şi stătu câtva timp. Se înspăimântă de starea neîngrijită în care se găsea căsuţa. In cele din urmă intră înăuntru. Soţia lui când a auzit uşa deschizându-se, de teama bătăei îşi căuta un loc unde să fie mai ferită.

In timp ce Jim îi întindea mâna zise: „Maria vino la mine, în această seară nu am băut nimic. Maria — repetă el — în această seară nu am băut nici o picătură măcar" şi îi întinse din nou mâna înduioşat.

„O James", strigă ea în timp ce-şi încercui braţele în jurul gâtului soţului său şi începu să plângă cu hohot de bucurie.

Jim continuă: „Cineva m'a numit bătrânul Jim Draiton şi a spus că sunt gol, că sunt o povară pentru familia mea şi o ruşine pentru oraş şi că este imposibil de a mai fi salvat. Dar, Maria, din această noapte, dacă Dumnezeu îmi va asculta rugăciunea, vreau să las băutura! „Deşteaptă copii, vreau să ne rugăm cu toţii împreună!"

„Vrea să ne omoare tata?" şoptiră copii când mama lor îi trezi.

„O nu! Este treaz acum, el vrea din nou să vă fie un tată iubitor şi bun". N'a durat mult şi în mijlocul familiei sale Jim Draiton se ruga plângând:

„O Doamne, iartă-mi tot trecutul şi ajută-mi ca să te iubesc şi să-ţi servesc Ţie şi pe viitor să pot fi un bun soţ şi un bun părinte".

Rugăciunea lui a fost ascultată. A doua zi când soarele noului an îşi arunca razele lui frumoase, şi în inima lui Jim Draiton lumina un nou soare, soarele dreptăţii. Toată viaţa lui a fost numai înoire şi însufleţire.

Trad. de IONEL

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCURIA PASTORILOR

Păstorii mult s'au înveselit
Atunci când li s'au vestit
Că li s'a născut Isus
După cum îngerii au spus.

Insă mă bucur şi eu
Că Fiul lui Dumnezeu
Şi pe mine mă iubeşte
Şi la dânsul mă primeşte.

SIMŢUL DATORIEI

In fiecare zi, începând disdedimineaţă se poate vedea la oraşe un mare număr de oameni mergând grăbiţi spre ocupaţiile lor iar seara aceiaş mulţime se revarsă spre case.

Toţi — afară de cei viţioşi — aduc acasă produsul muncei lor, la intervale de timp ce diferă dela caz la caz.

La sate se poate vedea mai ales în timpul verei cum plugarii harnici pornesc la munca câmpului, încă înainte de răsăritul soarelui. Când vine timpul strângerei recoltei, aduce acasă produsul muncei lor.

Oamenii îşi îndeplinesc cu scumpătate îndatoririle lor pământeşti şi cu atât mai trist este să constatăm că acei ce devin credincioşi, nu-şi îndeplinesc datoria lor faţă de adunarea din care fac parte.

La slujbele lor sunt întotdeauna la timp, dar la serviciile adunărei vin cu întârziere sau lipsesc.

Au timp suficient pentru îndeplinirea intereselor lor personale dar nu găsesc timp să vorbească altora despre Mântuitorul lor, neglijează să se roage pentru ei şi uită să ajute în rugăciune pe predicator.

Prea puţini sunt aceia cari sunt pătrunşi de *simţul datoriei*, aproape că aceştia s'ar putea număra pe degete.

In popor se zice despre cel desordonat, că „n'are simţ".

Dacă un membru al Bisericei nu are simţul datoriei nu poate fi socotit creştin adevărat.

Mulţi cred că dacă au ajuns să fie copii ai lui Dumnezeu, atunci nu mai au altceva de făcut decât să zică : „Dă-ne Doamne" sau „ajută-ne Doamne" iar Dumnezeu obligat să le îndeplinească cererile.

Aceasta este o mare greşală, căci mai întâi fiecare trebue să şi împlinească îndatoririle sale faţă de Dumnezeu

Este un mare adevăr, copii lui Dumnezeu au drepturi, dar tot aşa de adevărat este că au mari şi sfinte îndatoriri, cari sunt cunoscute numai de acei ce au *simţul datoriei*.

D. BABAN
(Constanţa)

LUCA, DOCTORUL CEL BUN

Luca (Luminătorul) a fost unul din cei 4 Evanghelişti şi singurul evanghelist care nu era Iudeu. Numele său este probabil o prescurtare a cuvântului *Lukanos*; după cum Sila este o prescurtare din Silonanos, iar Antipa din Antipatros. De origină era dintre neamurile păgâne probabil grec, din cetatea Filipi. Aceasta reese din citirea atentă a cap. 16 şi 17 din Fapte. Până la cap. 16, Luca, în descrierea faptelor Ap. întrebuinţează cuvântul *ei*, iar de aici înainte cuvântul *noi*.

Despre cetatea Filipi presupuşă ca locul său natal spune că era cea dintâi cetate dintr'un ţinut al Macedoniei. Fapte 16. 12. A însoţit pe Ap. Pavel în călătoriile sale misionare şi a rămas cu Pavel în încni-

soare când ceilalţi l-au părăsit. 2 Tim. 4. 11.

De profesiune era doctor (Coloseni 4. 14).

El a scris Evanghelia ce-i poartă numele, pe la anul 60, iar în continuare a scris Faptele Ap: pe la anul 63 după Cristos.

Mateiu a scris Evanghelia pentru Evrei, dovedindu-le că El este Messia cel profeţit, Marcu a scris pentru Romani, arătând pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Luca a scris Evanghelia pentru întreaga omenire prezentând pe Isus ca Fiu al omului, ca prieten al vameşilor şi al păcătoşilor. In Ev. Luca găsim Pilda Fiului Risipitor şi a Samariteanului milostiv. Prima parte a Evangheliei şi a Faptelor sunt scrise din informaţii orale, afară de cartea a neamului lui Isus, care poate că a luat-o din însemnările ţinute la Templu.

Când Luca a venit în Palestina, în ultima sa călătorie, este probabil că s'a întâlnit cu Maria, mama lui Isus care-i va fi povestit întâmplările petrecute cu prilejul naşterii lui Isus şi copilăria Sa. Prima parte a Fap, unde nu întrebuinţează cuvântul de *noi*, le-a scris în urma informaţiilor luate dela Petru, Pavel, Barnaba, Ioan şi alţi creştini.

Evanghelia după Luca cuprinde multe cântări de laudă spre deosebire de celelalte Evanghelii.

Astfel se găseşte cântarea de laudă a Elisabetei, a Mariei, a lui Zaharia, a corului îngeresc, a păstorilor, a lui Simeon şi a proorociţei Ana. Evanghelia după Luca este reprezentată prin a treia făptură vie ce avea faţa ca a unui om, şi care sta în faţa tronului Lui Dumnnzeu. Apoc. 4. 7.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DARUL MAGILOR

Plecat-au nişte magi odată
Au plecat nişte magi
Magi din Asia bogată
Ducând smirnă aromată
Şi aur în desagi.

Străbătut-au văi fertile
Codrii de smochini,
Săptămâni s-u luni de zile
Caravana de cămile,
Elefanţi şi asini.

După ce au trecut pustia
Deşertul nisipos,
Ei au avut bucuria
Ca să vadă pe Messia
Pe Isus Cristos.

Inspre Isus Mântuitorul
Am pornit şi eu,
Spre El mă îndrepta dorul,
Căci El este Salvatorul,
Sufletului meu.

N'aduceam comori bogate,
Aurul cel rar,
Şi în loc de aromate
O inimă plină de păcate,
I'aduceam ca dar.

Inima-a acea ce cere
Fie cât de rea
Să i-o dăm dar cu plăcere
Fără nici-o întârziere
In stăpânirea Sa.

Prel. L. M.

Pagina femeii

IN ŞCOALA LUI ISUS

Mântuitorul nostru Isus Cristos este singurul învăţător îndreptăţit a ne da îndrumările necesare în viaţă şi mai ales în viaţa spirituală.

Învăţăturile Sale sunt cuprinse în Biblie, în care fiecare copil al lui Dumnezeu le poate găsi şi cari sunt predate şi de învăţătorii rânduiţi în Biserică.

De oarece găsim scris în Sf. Scriptură despre unele femei că au fost sârguincioase ucenice — cu alte cuvinte eleve — ale lui Isus, este bine să vedem în ce măsură urmăm noi în şcoala Sa.

Dacă femeia n'are dreptul să predice, are tot dreptul să citească Biblia. Citirea zilnică a Bibliei le pregăteşte ca educatoare destoinice a copiilor sau nepoţilor lor.

Timoteiu a cunoscut din copilărie Sfintele Scripturi, datorită mamei şi bunicei sale.

In timpul nostru însă femeile creştine, deşi ţin mai mult sau mai puţin ordinea în gospodărie, sunt negiljente în citirea Bibliei, nu cunosc cuprinsul cărţii, da nici nu ştiu de existenţa unora din ele.

Am stat de vorbă cu o soră în Domnul, elevă în şcoala lui Isus timp de 10 ani, care nu ştia ce comoară are în Biblia ei. Când a fost vorba odată de Eclesiastul, a căutat această carte şi negăsind-o era cât p'aci să creadă că în Biblia ei nu există.

Când i-am arătat însă unele pasagii frumoase din Eclesiastul şi Proverbe, a rămas încântată şi satisfăcută de descoperirea făcută. Atât de mult i s'a întipărit în inimă încât în unele împrejurări spune: „Bine zicea Eclesiastul; bine spunea Solomon".

Acest caz nu este singuratec, de aceea îţi pun întrebarea sora mea: Iţi cunoşti Biblia ta, aşa cum îţi cunoşti garderobul sau lada cu haine?

Dar cercetarea temeinică a Bibliei mai are şi alt rezultat bun. Femeile ocupându se mai mult de Biblie în timpul lor liber, împărtăşindu-şi una alteia cuvintele de preţ aflate, silindu se care mai de care să înainteze nu-şi mai întrebuinţează timpul în clevetiri, vorbind de rău pe socoteala altora. Dealtfel citind Biblia, ajung să cunoască mai bine voinţa lui Dumnezeu şi învaţă a se teme de El.

ELENA MUNTEANU

MOŞ MINCIUNĂ

Suntem în al treilea an, de când în Comunitatea noastră din Bucureşti nu se mai face pom de crăciun, atât în adunare cât şi în familii. Părinţii conştienţi de răspunderea ce o au faţă de copii lor, le-au spus adevărul cu privire la Moş Crăciun, astfel că astăzi sunt familii unde copii, micuţi şi mărişori, când cineva le spune despre Moş Crăciun, răspund îndată: „Moş Crăciun — Moş Minciună".

MATERIAL PENTRU ÎNTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE

L. MUNTEANU şi IONEL BRANEA

Teme biblice

ASEMANAREA CU LUMEA

I. Pentruce nu trebue să se întâmple.

1. Pentrucă lumea este duşmană lui Dumnezeu.
2. Pentrucă lumea zace în răutate.
3. Pentrucă lumea este nemernică; răutatea şi învârtoşarea este voia ei.
4. Pentrucă noi suntem scoşi din lume.
5. Pentrucă noi am predat viaţa noastră ca jertfă lui Isus.

Babeş-Bolyai University Library Cluj

II. Prin ce se ajunge adesea la asemănarea cu lumea?

1. Prin lipsa de control asupra noastră înşine.
2. Prin frica de oameni.
3. Prin a ne lăsa duşi de curentele lumeşti.
4. Prin neglijenţa noastră faţă de Dumnezeu.
5. Prin uciderea vieţii spirituale.

III. Ce măsuri trebue să luăm.

1. Zilnic a ne examina.
2. Zilnic a ne judeca.
3. Zilnic a întrebuinţa puterea cerească,
4. Zilnic a ne reînoi.

CARE-I CEA MAI MARE

1. Cea mai mare nebunie: Păcatele.
2. Cea mai mare mizerie: O conştiinţă încărcată cu vinovăţii.
3. Cea mai mare risipă: Timpul pierdut.
4. Cel mai mare nedrept: Acel ce condamnă înainte de a cerceta
5. Cea mai mare luptă: Lupta pentru existenţa zilnică.

LUCRUL ZILNIC IN VIAŢA CREŞTINULUI

1. Zilnic reînoire în interiorul omului. 2 Cor. 4. 16.
2. Zilnic cercetarea Cuvântului Domnluui. Neemia 8. 18.
3. Zilnic rugăciuni către Domnul Ps. 76. 3.
4. Zilnic mulţumiri pentru binefacerile lui Dumnezeu, Ps. 72 15.
5. Zilnic a se îndrepta unii pe alţii. Evrei 3, 13.
6. Zilnic a purta crucea.

DIN FIECARE CATE DOUA

Numai două căi.

Calea largă şi calea îngustă.
Una duce în sus, alta în jos.
Una duce spre pierzare, alta spre viaţă vecinică.
Una de foarte mulţi aleasă, alta de foarte puţini.

Pe care mergi tu?

Numai două categorii de oameni.

Salvaţi şi păcătoşi pierduţi.

Neghină şi grâu.
Capre şi oi.
Vieţuitorii şi morţii.

Cărei categorii aparţii?

Numai două feluri de a muri.

Ca a celui drept sau a celui nelegiuit.
Ca a celui salvat sau a celui pierdut.

Cum îţi va fi sfârşitul?

Numai două posibilităţi pentru viitor.

Veniţi binecuvântaţilor la o viaţă vecinică.

Plecaţi dela mine blestemaţilor la pedeapsa vecinică.

Astăzi poţi tu încă să te decizi, în curând va fi prea târziu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ŞTII TU?

Ştii tu cine-mi este mie
Acum şi pe vecinicie
Cel mai scump, mai preţios?
Al Său nume e Cristos.

Ştii cine pentru a mea vină,
Din gloria Sa divină
S'a coborât pe pământ jos?
Al Său nume e Cristos.

PRINŢUL PĂCII

Pace dulce sufletească
Oricine poate să găsească,
Numai la scumpul Isus,
Trimisul Tatălui de sus.

Când din cer s'a coborât,
Atunci Isus s'a hotărât
De slava lui să se desbrace
Şi să ne aducă pace.

Ilustraţiuni

NU ZADARNICIŢI BUCURIILE

Într'o săracăcioasă locuinţă şedea o mamă cu patru copii. — Peste ani vedem acest mare tablou al sărăciei. — Băiatul cel mai mare, era înzestrat cu o deosebită inteligenţă şi a ca dădea unui şcolar mai bogat dar mai slab înzestrat, câteva ore săptămânal de meditaţie, adică de pregătire a lecţiunilor. Mama îl aştepta ca să aducă acasă leafa pe care el în acea zi trebuia s o primească.

Era deja ultima oră înainte de Sărbătoarea Crăciunului, târziu. Va aduce el ceva acasă, pentru a face o mică bucurie copiilor! Se gândea mama lui.

Toţi aşteptau cu nerăbdare întoarcerea fratelui.

In sfârşit iată că vine! încet, serios. Este înconjurat de toţi ai casei şi întrebat: „Ce ţi-a spus Doamna, şi ce ţi a dat?". Cu privirea tristă, ca şi cum ar fi vrut să-şi înfrângă mâhnirea inimei spuse: „Doamna mi-a spus: Sărbători fericite şi banii ţi i voiu da după Sărbători".

Feriţi-vă dragii mei prieteni de amânări şi lipsuri de atenţie. Gândiţi-vă că o sumă mică adesea este trebuincioasă primitorului, deci: fiecăruia ce este al său.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ANII PIERDUŢI

Un om care în toată viaţa lui a avut o foarte rea reputaţie, ajunsese la înaintata vârstă de 70 ani.

Nu put ea să aibe pace şi siguranţa mântuirii încă nu o primise. Odată întâlni pe un cunoscut evanghelist. Evanghelistul îl privi cum plângea şi îl întrebă: „Nu poţi crede că jertfa sângelui lui Isus este de ajuns şi pentru d ta? Bătrânul răspunse: „Da, eu cred aceasta. Dar anii pierduţi strigă în urma mea! O. anii pierduţi, anii pierduţi!"

La aceste cuvinte evanghelistul îi aduse aminte de lucrătorii viei. Cel care a venit la ora întâia cât şi cel care a venit la ora unsprezece, au primit „aceiaşi plată".

„O!" Strigă atunci bătrânul, „Indurarea lui Dumnezeu este aşa de mare, dar este greu de crezut, că un bătrân păcătos să poată fi mântuit!" Câţi ani ai pierdut tu? Vrei să laşi să mai treacă? „Astăzi dacă auziţi vocea Lui, nu vă împietriţi inimile".

CE PIERDEM PRIN POCAINŢA

Intr'un atelier oarecare, lucrătorii începură o discuţie pe chestiuni religioase, susţinând că pocăinţa aduce mari pierderi în societate, că acei ce se pocăesc pierd judecata limpede. Un lucrător care ascultase liniştit, într'o pauză a luat cuvântul şi a spus: „Da, da, prin pocăinţă

se pierde multe". Toţi ceilalţi aşteptau nerăbdători să le arate pierderile, iar el continuă mai departe: „Am avut patima beţiei, care am pierdut-o de când m'am pocăit, am pierdut mândria de a purta îmbrăcăminte luxoasă, am pierdut renumele ruşinos, am pierdut mustrările de conştiinţă, iadul din casa mea — acolo aveam un iad — l'am pierdut prin pocăinţă. O, multe am mai pierdut de când m'am întors la Domnul".

IN ZILELE TINEREŢII TALE

In timpul nostru se poate vedea cum foarte mulţi tineri pier din cauză că nu veghează tocmai în momentele cele primejdioase din viaţă.

Ei dorm adânc în somnul păcatelor. Evanghelia spune: „Vegheiaţi că nu ştiţi în ce zi vine Domnul". Mat. 24. 42. Samuel dormea dar la vocea lui Dumnezeu s'a trezit, răspunzând repede: „Iată-mă". I Sam. 3. 5.

Caracterul lui Samuel este un frumos exemplu pentru fiecare din noi. Ascultarea, blândeţea, sinceritatea lui l-a făcut vrednic de bogata binecuvântare primită dela Domnul, care l-a făcut judecător al poporului. I Sam. 7. 15.

Tineri, aveţi voi oare acele însuşiri frumoase cum au fost ale lui Samuel, aveţi voi parte de binecuvântare dela Domnul în viaţă? De nu le aveţi, este timpul să vi le formaţi. Cum? Cerând aceasta dela Domnul prin rugăciune şi avându-l pe El ca exemplu.

Dacă cercetăm care sunt cauzele lipsei de veghere, vedem că păcatul ce se prezintă sub felurite înfăţişări, adoarme conştiinţa, ca un narcotic ce-şi face lucrarea în mod plăcut şi înşeală inima tânără prin iluzii false. Narcoticul păcatului adoarme pe milioane de tineri ce nu se pot menţine în starea de trezire. Dacă spune cineva că n'are păcate, acela minte, pentrucă conştiinţa ca şi Biblia spune că toţi oamenii sunt păcătoşi. Insă „Sângele lui Isus ne curăţeşte de orice păcat". Şi odată curăţit de păcate nu ne mai rămâne decât să veghem asupra noastră pentru ca să nu vină vrăjmaşul ca să samene neghină. Matei 13. 25.

ICA ŞTEFANESCU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pregăteşte-te să întâlneşti pe Dumnezeul tău.
Amos 4, 12.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

TRADUCERI DE L. MUNTEANU

Duminică 3 Decembrie 1933.

Vestirea nasterii lui Ioan Botezătorul

LECȚIA : Luca 1. v. 5—23.

Cuv. de aur : *„Căci Cuvântul Domnului este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie".* Ps. 33. 4.

Explicațiuni.

Irod, cunoscut în istorie sub numele de „cel mare" a domnit între anii 30 înainte de Cristos până la anul 4 după Cr. și este acelaș de care amintește Ev. Matei 2. 1.

Zaharia, înseamnă „Amintit de Domnul" iar Elisabeta înseamnă *Jurământul Domnului*. Zaharia era un preot din ceata lui Abia. 1 Cronici 24. 10. Preoții erau așa de numeroși că era o favoare pentru cei ce le venea rândul să jertfească pentru popor.

Felul cum făceau Israeliții tămâia se găsește descris la Exod. 30. v. 34-36. Tămâia aceia era însă un prototip al rugăciunii. (Apoc. 5 8).

Ioan, înseamnă : Dumnezeu este plin de îndurare. In Evreește : Iochanan (Io= o prescurtare a cuvântului Iehova, chanan= plin de îndurare) Noi întrebuințăm cuvântul de Ioan, care este o formă greacă.

Gabriel, înseamnă viteazul Domnului, este un archanghel, adică un fruntaș între îngeri, care stă înaintea Domnului (Luca 1. 19) și care era întrebuințat ca sol în diferite improjurări. (Daniel 9 21).

Aplicațiuni.

In timpurile mai vechi, împărații apuseni aveau niște slujbași numiți heralzi, sau crainici cari mergeau înaintea împăratului și pregăteau totul ce era de trebuință și erau purtătorii ordinelor împărătești. Un astfel de slujbaș trebuia să fie viteaz, statornic, cumpătat și credincios stăpânului.

Isus, Regele Regilor, a avut un înainte mergător, un crainic : Ioan fiul lui Zaharia.

Ioan a avut părinți tomători de Dumnezeu, care i-au întipărit în inima sa simțul ascultării față de poruncile Domnului. Dumnezeu, întrebuințează în lucrarea Sa oameni evlavioși, ascultători și credincioși în serviciul la care sunt chemați.

Binecuvântările găsite într'o familie credincioasă : 1. Să învețe cunoașterea lui Dumnezeu. 2. Deprinderea la rugăciune. 3. Ascultarea față de Cuvântul Domnului. 4. Păzirea de influența lumei.

Fiecare credincios, și copii chiar, pot deveni crainici, care să pregătească drumul în inimile oamenilor pentru Isus.

Ce condițiuni se cere dela un astfel de slujbaș ? Să fie o bucurie pentru oameni, pentru părinți, să fie cumpătați, să întoarcă pe oameni la Dumnezeu, să convingă pe necredincioși prin puterea Cuvântului, cu un cuvânt, să pregătească drumul pentru Isus.

Chemarea unui copil credincios este să fie elev al Sc. Dum., față de care trebue să arate credincioșie, urmând regulat, să fie ascultător, să câștige elevi noi, dintre prietenii lor, să fie o bucurie pentru toți.

Duminică 10 Decembrie 1933

Nașterea lui Ion Botezătorul

LECȚIA : Luca 1. 57—59 și v. 76—80.

Cuv. de aur : Luca 1. 68.

Nașterea lui Ioan Botezătorul a fost un prilej de bucurie în familia lui Zaharia, căci era o rușine pentru o Israelită să nu aibe copii. Elisabeta a avut un copil la bătrânețe la fel ca Sara, ceeace era o minune. In special Zaharia și Elisabeta s'au bucurat mai mult, văzând că Dumnezeu își ține juruințele și Cuvântul Său este adevărat.

Copilul era un dar, în adevăratul înțeles al cuvântului. Un dar este cu atât mai prețios cu cât acel ce face darul este de poziție înaltă.

Părinții lui Ioan n'au ascultat de vecini nici n'au primit propunerile lor când a fost vorba să se pună un nume copilului

ci a ţinut seamă de ce i-a poruncit Domnul Fapte. 4. 19.

După datina poporului copilul trebuia să ducă mai departe numele tatălui său să aibe cel puţin numele unei rudenii. Zaharia a rupt cu această tradiţiune.

Ascultarea lui fermă este răsplătită de Domnul, prin ridicarea pedepsei şi recăpătarea graiului.

In momente aşa de însemnate in viaţa sa, Zaharia şi-a îndreptat *mai intâi* glasul către Dumnezeu, mulţumindu-i mai ales pentru Cel ce urma să vină după Ioan. Să învăţăm ca inima noastră să nu se lege de darul primit ci de dăruitor.

A se vedea însemnătatea numelui lui Ioan, faţă de el însuşi, faţă de noi, in general. Copii lui Dumnezeu, vor primi un nume nou, in ceruri. (Apoc 2. 17).

Ascultarea lui Zaharia a fost pusă la încercare şi dovedită.

Cum vom eşi noi la o examinare a ascultărei noastre?

Duminică 17 Decembrie 1933

Vestirea naşterei lui Isus

LECŢIA: Luca 1. 26–28.
Cuv. de aur: Luca 1. 33.

Maria (evreeşte, Miriam) inseamnă amărăciune; Insemnătatea numelui *Isus*, se găseşte in „Vestitorul Creştin" Nr. 1 pag. 13.

Aplicaţiuni

Fecioara Maria a fost aleasă de Dumnezeu pentru ca să fie mama lui Isus. Pentruce n'a fost alese alte fecioare? Pentrucă mama lui Isus trebuia să-i dea o creştere bună, care să-I spună despre Dumnezeu şi care să-I povestească despre puterea Sa minunată. Pe atunci numai poporul Israelit avea legături cu Dumnezeul cel viu, deci mama trebuia aleasă din acel popor Localitatea in care se aflau mulţi oameni evlavioşi era Ierusalimul. Acolo locuia regina şi soţia marelui Preot. Dumnezeu n'a ales pe regină pentrucă era mândră, se îngrijea mai mult de îmbrăcăminte frumoasă şi serbări luxoase. Soţia marelui preot nu era demnă pentrucă şi ea se mândrea cu evlavia ei, după cum marele preot în evlavia sa a condamnat la moarte pe Isus mai târziu. Astfel de oameni Dumnezeu nu-i întrebuinţează. Mama pruncului Isus trebuia să fie:

1. Evlavioasă, să spună copiilor despre Dumnezeu. 2. Să nu caute plăcerile şi dorinţele pământeşti sau lumeşti. 3. Să fie umilită. Ea însăşi avea nevoe de Mântuitor şi făcea parte din coata ucenicilor, împreună cu care se aduna la rugăciune (Fapte 1. 14).

Este locul să scoatem în evidenţă faptul că nu se găseşte scris că Isus i-ar fi zis vreodată „mamă" ci i-a zis „femeie". (Ioan 2. 4).

Denumirea de mamă este dată de scriitorii Evangheliilor şi a faptelor Apostolilor. Faptul că Ev. Ioan spune aceasta este vrednic de ţinut în seamă pentrucă Ioan a scris Ev. sa cel mai depe urmă (pela anul 85–90).

Venerarea Mariei nu este cu nimic justificată. Chiar argumentul că dacă este un Tată trebuie să fie şi o mamă nu este indreptăţit. Biserica lui Isus nu are ca mamă pe Maria ci *Ierusalimul de sus*. (Gal. 4 25).

Duminică 24 Decembrie 1933.

Un copil ni s'a născout

LECŢIA: Isaia 9. 1–6
Cuv. de aur: Luca 2. 11.

Despre Isus Mântuitorul au vorbit mai intâi profeţii Vechiului Testament. Cel ce a vorbit mai mult şi mai precis a fost profetul Isaia, numit „evanghelistul Vechiului Testament" şi care a trăit cam cu vre-o 700 ani înainte de Cristos.

Ce se înţelege prin întunerec, în înţeles duhovnicesc? Păgânism, superstiţii credinţe deşarte, necredinţă, viţuire în păcate. In ce măsură acest întuneric este risipit astăzi? In măsura în care noi, cari suntem chemaţi să luminăm, să răspândim lumină. Evanghelia, atât prin vestirea ei cât şi păzirea cuvintelor sale, risipeşte întunericul.

Ce bucurii sunt pregătite? 1. Duşmanul este învins. 2. Eliberarea din robia păcatului. 3. Domnia lui Isuc este veşnică.

Numirile spuse de profet: *Minunat*, ceeace arată natura lui Isus, *Sfetnic*, cel ce a luat parte la sfat, când a fost făcut pământul şi la întocmirea planului de mântuire, cine are pe Isus nu este lipsit de sfat; *Dumnezeu tare*, învingătorul duşmanului străvechiu, *Părintele veciniciilor*, a unei împărăţii veşnice, *Domn al păcii*, atât al păcii dintre popoare cât şi al păcei din inima omului.

Babeş-Bolyai Central University Library Cluj

Duminică 31 Decembrie 1933

Inchinarea păstorilor

LECȚIA: Luca 2 v. 15–20
Cuv. de aur: Luca 2 14

Explicațiuni.

Iarna în Palestina, locul nașterei lui Isus, nu este așa de rece. Temperatura cea mai scăzută e de 7 grade de frig, pe muntele Hebron, în timp ce la Gaza, la 80 Km. de Ierusalim, în timpul ernei este de 4 grade de căldură. Sezonul de iarnă nu este altul decât sezonul ploios, care începe din Octombrie și ține până în Maiu când începe arșița. Temperatura mijlocie în lunile August și Sept. cele mai călduroase este de 40–46.

Aplicațiuni.

In lecțiunile trecute am văzut personanele cele mai credincioase, din poporul Israelit, pentru aducerea la îndeplinire a planului de mântuire.

In lecțiunea de față vom vedea cum Dumnezeu s'a folosit de niște păstori simpli cărora le-a făcut cunoscut mai întâiu nașterea Domnului și cari au dus mai departe această veste.

Dela auzire la căutare

Desigur că și păstorii așteptau pe Mesia. Dorința lor după cunoașterea adevărului i-a determinat să pornească de îndată în căutarea lui Isus, fără zăbavă, fără ca ocupațiunea lor să-i împiedece. Tot astfel și acum. Isus trebue căutat acolo unde spun vestitorii Evangheliei, trebue căutat cu seriozitate, nu în chip ușuratic. Să nu fim niște ascultători ci niște împlinitori cu fapta.

Dela căutare la găsire

Păstorii au găsit pe Isus intr'un staul nu la templu, sau sinagogă. Isus s'a coborât așa de jos, încât cel mai de jos om poate veni la El. Păstorii au găsit pe Isus după cuvântul îngerilor

Nimeni nu umblă în zadar când are la bază Sfânta Scriptură. Cine caută găsește — un Mântuitor sărac dar care a îmbogățit pe mulți. Credința păstorilor a fost întemeiată pe Cuvântul Domnului spus prin îngerii Săi, și pe lucrările Sale pe care le-au văzut și despre care au mărturisit mai departe.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INFORMATIUNI

— In ziua de 12 Noembrie a avut loc inaugurarea sălei noui de adunare a fraților din Biserica afiliată din str. Apele Minerale Nr. 42.

Adunarea are acum o sală încăpătoare, situată la etajul clădirei, precum și mobilierul nou.

In Biblie găsim scris că Mântuitorul a luat Cina în „odaia de sus" (Luca 22 21) iar Apostolul Pavel a ținut o propoveduire până la miezul nopței intr'o încăpere la etajul al treilea. Fapte 20 7–8.

— Fr. Carol Strobel a început un nou studiu Biblic: „Cartea lui Daniel în legătură cu Apocalipsul". Studiul Biblic are loc în fiecare Joi seara dela orele $7^1/_2$ – $9^1/_2$ în localul adun. din str. Apele Minerale 42.

— Adresele adunărilor noastre din București sunt:

1. Str. Ștefan Ciobanu 16–18, la capătul liniei de autobuze 12.
2. Str. Apele Minerale 42 (Lemaitre) Tramvaiul 7, 1, Autob. 4.
3. Str. Sinaia 4 priu Șos. Colentina.
4. Str Alex. Costescu, 4 (Șos. Giulești) la capătul liniei de autobuze, 10.

Adresa Comunității: str. Ștefan Ciobanu, 16—18.

Tipografia Cultul Creștin — Girant: L. MUNTEANU